

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo dvacet dva

Jeff Pippenger

2026-01-02

Číslo dvacet dva

V předchozím článku jsme byli v polovině čtyř odkazů na starověký Izrael jako na pokolení „zmijí“. U Matouše Jan i Ježíš označují farizeje a saduceje za pokolení zmijí. Jan představuje počátek procesu zkoušky, který je vymezen tím, že učil, že Ježíš, jenž přijde po něm, důkladně vyčistí své humno. Ježíš k Janovu procesu zkoušky připojil proces soudu, když se odvolal na královnu ze Šeby a na Ninive. Soud se odehrává ve čtvrtém pokolení a jedna třída se při soudu projevuje jako hadi, neboť jejich otcem je ďábel. Ježíš připojil i otázku, že čtvrté pokolení hledá znamení, ačkoli znamení bylo zcela zjevně před očima.

V Matoušovi 23 jsou vyhlášena „běda“ nad farizeji a saduceji a proces zkoušky a soudu je znovu spojen s poslední generací. Dvacátá druhá kapitola připravuje rámec pro běda dvacáté třetí kapitoly.

Když byli farizeové shromážděni, Ježíš se jich zeptal: „Co soudíte o Kristu? Čí je syn?“

Řekli mu: „Syn Davidův.“

Řekl jim: Jak tedy David v Duchu nazývá jej Pánem, když praví: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou? Jestliže jej tedy David nazývá Pánem, jak je jeho synem?

A nikdo mu nemohl odpovědět ani slovo; a od toho dne se ho již nikdo neodvážil na nic více tázat. Matouš 22,41–46.

Když se dveře uzavřely pro jakoukoli další součinnost, Ježíš pak v následující kapitole pronáší osm bēd. Ve třináctém verši je běda určeno těm, kdo zavírají dveře do nebeského království. Právě z nebeských dveří je vyléván pozdní déšť. Těch osm bēd se týká těch, kdo se vyznávají, že otevírají dveře, které žádný člověk nemůže otevřít, a zavírají dveře, které žádný člověk nemůže zavřít. V jednom vidění bylo sestře Whiteové ukázáno, že ti, kdo nenásledovali Krista do Nejsvětější svatyně, posílali své modlitby do prázdného svatého oddělení, kde je satan, předstíraje, že je Kristus, vedl k přesvědčení, že je všechno v pořádku. Znovu otevřeli svaté oddělení a uzavřeli Nejsvětější svatyni.

„Mnozí hledí s hrůzou na jednání Židů, kteří Krista odmítli a ukřižovali; a když čtou dějiny o jeho hanebném zneuctění, domnívají se, že ho milují a že by ho nebyli zapřeli jako Petr ani ukřižovali jako Židé. Avšak Bůh, který čte srdce všech, podrobil zkoušce tu lásku k Ježíši, o níž tvrdili, že ji cítí. Celé nebe s nejhlubším zájmem sledovalo přijetí poselství prvního anděla. Mnozí však, kteří vyznávali, že milují Ježíše, a prolévali slzy, když četli příběh kříže, se vysmívali dobré zprávě o jeho příchodu. Místo aby toto poselství přijali s radostí, prohlásili je

za blud. Nenáviděli ty, kteří milovali jeho zjevení, a vylučovali je z církví. Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít užitek z druhého; a neměli užitek ani z půlnočního volání, které je mělo připravit, aby vírou vstoupili s Ježíšem do nejsvětějšího místa nebeské svatyně. A tím, že odmítli obě předchozí poselství, natolik zatemnili své chápání, že nevidí žádné světlo v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětějšího místa. Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak jmenovité církve ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání cesty do nejsvětějšího místa a nemohou mít prospěch z Ježíšovy přímlyvy tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své neužitečné oběti, obětují své neužitečné modlitby oddělení, které Ježíš opustil; a satan, potěšen tímto klamem, na sebe bere náboženský ráz a obrací mysl těchto takzvaných křesťanů k sobě, působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky, aby je pevně zachytil do své léčky.“ Early Writings, 258–261.

Verš čtrnáctý je běda za pohlcování domů vdov a za dlouhé modlitby. Běda ve verši patnáctém je za to, že ze svých obrátců činí dvakrát větší děti pekla, než jimi byli sami. Ve verších šestnáct až dvacet dva bezbožní přísahají při chrámu.

„To nejsou slova sestry Whiteové, nýbrž slova Páně, a Jeho posel mi je dal, abych je předal vám. Bůh vás vyzývá, abyste již dále nejednali proti Jeho záměrům. Bylo dáno mnoho poučení ohledně mužů, kteří se prohlašují za křesťany, a přitom projevují vlastnosti satana, duchem, slovem i skutkem působí proti postupu pravdy a jistě krácejí po stezce, na niž je vede satan. Ve své zatvrzelosti se chopili autority, která jim v žádném ohledu nenáleží a kterou by neměli vykonávat. Praví veliký Učitel: ‚Převrátím, převrátím, převrátím.‘ Lidé v Battle Creeku říkají: ‚Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my,‘ avšak používají obyčejný oheň. Jejich srdce nejsou změkčena ani podrobena Boží milostí.“ Manuscript Releases, svazek 13, 222.

Ve verších dvacet tři a dvacet čtyři běda spočívá v zanedbávání spravedlnosti, milosrdenství a věrnosti. Verše dvacet pět a dvacet šest pojednávají o předstírání očišťování vnějšku cíše, nikoli však jejího nitra.

„Tento poklad máme,‘ pokračoval apoštol, ‚v hliněných nádobách, aby ta nesmírná moc byla z Boha, a ne z nás.‘ Bůh mohl zvěstovat svou pravdu prostřednictvím bezhříšných andělů, ale to není jeho plán. Volí si lidské bytosti, lidi obklopené slabostí, jako nástroje k uskutečňování svých záměrů. Neocenitelný poklad je vložen do hliněných nádob. Skrze lidi mají být jeho požehnání předávána světu. Skrze ně má jeho sláva zazářit do temnoty hříchu.“ Skutky apoštolů, 330.

Potom verše dvacet sedm a dvacet osm označují bezbožné za obílené hroby, čímž navazují na Šebnu z Izajáše, kapitoly dvacáté druhé, kde se Šebna vyvyšoval v nádherném hrobě, který si budoval, avšak nikdy v něm nebude, neboť Bůh jej měl vyvrhnout ze svých úst do dalekého pole. Toto daleké pole je znázorněno hrobem lživého proroka z Bét-elu, který způsobil, že byl neposlušný prorok pohřben v témže hrobě. Potom osmé běda praví:

Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Neboť stavíte hrobky prorokům a zdobíte hroby spravedlivých a říkáte: Kdybychom byli žili za dnů svých otců, nebyli bychom s nimi spoluviníky na krvi proroků. Tak sami proti sobě vydáváte svědectví, že jste synové těch, kteří zabíjeli proroky. Dovězte tedy míru svých otců.

Hadi, plémě zmijí, jak uniknete odsouzení do pekla?

Proto, hle, posílám k vám proroky a moudré muže i zákoníky; některé z nich zabijete a ukřižujete, některé z nich budete bičovat ve svých synagogách a pronásledovat od města k městu, aby na vás přišla veškerá spravedlivá krev prolévaná na zemi, od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem.

Amen, pravím vám, toto všechno přijde na toto pokolení. Matouš 23,29–36.

Hadi, kteří jsou pokolením zmijí, jsou v tomto úryvku souzeni. V tomto úryvku se soud neopírá o svědectví královny ze Sáby a Ninive, nýbrž o krev od Ábela až po Zachariáše. Čtvrté pokolení, které jsou zmije, je souzeno dvěma svědky z vnějších dějin starověkého Izraele a dvěma svědky z vnitřních dějin starověkého Izraele. Třetí kapitola Lukášova evangelia je posledním ze čtyř odkazů na zmije čtvrtého a posledního pokolení a je jednoduše paralelou ke třetí kapitole Matoušova evangelia. Čtyři odkazy ukazují, že během konečného soudu nad domem Božím, během čtvrtého pokolení, jedna třída zjeví svůj charakter jako synové a dcery satana a druhá třída jako synové a dcery Boží. Zkušební proces, který zahajuje oddělení, začíná tehdy, když posel, jenž připravuje cestu Poslu smlouvy, pozvedá svůj hlas na poušti.

V posvátné tkanině Písma nejsou jména pouhými označeními, nýbrž šeptanými proroctvími — druhými písněmi zpívanými pod povrchem dějin, odhalujícími srdce vykoupení. Když jsou významy potomků od Adama po Noema uspořádány do jednoho výroku, vzniká poselství, které odpovídá dějinám představovaným rodokmenem. Adam znamená „člověk“ a Set znamená „ustanovený“. Énoš znamená „smrtný“ (podrobený smrti) a Kénan znamená „zármutek“. Skrze „chválu/požehnání Boha“ (Mahalalel) mělo Nebe „sestoupit“ (Jered). Nebe sestoupilo jako „zasvěcený nebo pomazaný“ (Henoch), který prostřednictvím svého syna Metuzaléma („až zemře, bude to sesláno“) hlásal poselství soudu. Jeho smrt měla být vyvrcholením „mocného“ vylití Ducha svatého, představovaného Lámekem (dech), jenž se připojil k Metuzalémovi, tak jako se Půlnoční volání připojilo k druhému andělu. Metuzalém byl druhým andělem a Lámek Půlnočním voláním, které vyvrcholilo při Noemově potopě.

Ještě více zhuštěno, tato jména prohlašují: „Člověk byl v důsledku prvního Adama určen jako smrtný, poddaný zármutku a smrti; avšak skrze Boží požehnání se Kristus zasvětil tomu, aby sestoupil a skrze svou smrt na kříži vyhlásil soud, po němž následovalo mocné vylití Ducha svatého.“

Těchto deset jmen shrnuje poselství evangelia a zároveň sleduje dějiny země od stvoření až po pozdní déšť, vrcholící Druhým příchodem. Tato symbolika, skrytá ve jménech, nachází svůj protějšek ve Zjevení. Genesis předkládá rodokmen alfa a 144 000 ze Zjevení 7 představuje naplnění omega v zapečetěném ostatku.

Juda znamená „chvála“, Ruben znamená „hle, syn“, Gád znamená „štěstí/voj“, Ašer znamená „šťastný/požehnaný“ a Neftalí znamená „zápasení“. Manases znamená „způsobující zapomenutí“, Simeon znamená „slyšení“, Lévi znamená „připojený/připoutaný“, Isachar znamená „odměna“, Zabulón znamená „čest/příbytek“, Josef znamená „rozmnožení“ a Benjamín znamená „syn

pravice“.

Ti, kdo následují Lva z pokolení Judova, jsou synové Boží, obdaření přízní, když procházejí zkušebním procesem zápasu s Bohem, jako zápasil Jákob. Skrze tento zápas jsou jejich hříchy zapomenuty v procesu posvěcení, jenž vzniká nasloucháním Božímu Slovu, které je pak připoutává ke Kristu ve smluvním vztahu. Jejich odměnou je čestně přebývat s Kristem na Jeho trůnu, usazení v nebeských místech, zatímco si je Bůh používá k rozhojnění svého království—povolává velický zástup z Babylóna jako syny své pravice.

Šest synů Ley bylo Rúben, Juda, Simeon, Lévi, Isachar a Zabulon. Její služebná Zilpa, jejíž jméno znamená „vonná kapka“, měla dva syny — Gada a Ašera. Dva synové Ráchel byli Josef a Benjamín. Jméno Rácheliny služebné Bilhy znamená „plachá nebo bázlivá“ a jejími syny byli Dan a Neftalí. Prorocky zde rodokmen poskytuje několik linií k uvážení. Na rozdíl od alfy a deseti pokolení v páté kapitole knihy Genesis má omega dvanáct potomků se svými vlastními specifickými prorockými proměnnými. Ve sto čtyřiceti čtyřech tisících není Dan uveden a Manases nahradil svého bratra Efrajima.

Rodokmen z Geneze jakožto alfa se shoduje s rodokmenem ze Zjevení jakožto omega, neboť Geneze označuje Kristovo božské dílo ve spáse a Zjevení označuje ty, kdo v omega naplnění onoho alfa proroctví dokonale naplňují právě ten zaslíbený slib a proroctví předložené v alfa proroctví.

Uplatnění těchto dvou linií teologové často provádějí, avšak nikdy z hlediska metodologie „řádek za řádkem“. Dva rodokmeny v Genesis a ve Zjevení poskytují dva svědky toho, že Bůh hovoří na druhotné úrovni. Jedním jazykem je psané svědectví, jak je zaznamenáno, a druhotná linie v rámci tohoto svědectví je předložena na symbolické úrovni. Teologové obvykle nejdou dále než k povrchním pozorováním ohledně poselství zprostředkovaného významy jmen v Genesis a ve Zjevení. S tím, co vidí, nakládají jako s novotou, která vypovídá spíše o jejich vlastní lidské moudrosti, jak dosvědčuje jejich pokrytecká schopnost spatřovat metaforu ve významech jmen. Nikdy nevidí poselství předložené ve dvanácti synech Izmaelových. Nevidí správně rodokmeny Ježíše v Matoušovi a Lukášovi. Nevidí rodokmeny posledních sedmi králů Judy ani posledních sedmi králů Izraele, prvních sedmi králů Judy ani prvních sedmi králů Izraele.

Když říkám, že nevidí, mám na mysli toto: zeptáte-li se Googlu, zda existují výklady o těchto rodokmenech, odpověď zní „ano“ v případě Adamovy až Noemovy linie v Genesis a „ano“ také v případě sto čtyřiceti čtyř tisíc. Uplatňují však tímto způsobem deset Abramových potomků v jedenácté kapitole Genesis? Ne. Zabývají se rodokmenem Kainovým a rodokmenem Sétovým? Ano, avšak natolik vzdáleně od jejich skutečného významu, že je to, jako by pojednávali o zcela jiném tématu. Nepochybně se věnují i Kristovým rodokmenům v Matoušovi a Lukášovi, ale opět míjejí cíl o celou míli. Proč je to důležité, ptáte se? Protože mám v úmyslu podat přehled těchto prorockých linií rodokmenů a chci hned od počátku jasně říci, že se snažím určit význam čtvrtého pokolení jako symbolu biblického proroctví. Přehled těchto rodokmenů k tomu napomůže, avšak bylo by od kohokoli nedbalostí, kdyby se domníval, že prosté shrnutí těchto věcí, které budou následovat, je vším, co je o těchto liniích rodokmenů třeba pochopit.

Po rodopisu od Adama k Noemovi nacházíme ve čtvrté a páté kapitole knihy Genesis dvě genealogické linie. Tyto dvě linie jsou zastoupeny potomky Kaina a potomky Šéta. Na rozdíl od rodopisu od Adama k Noemovi, který představoval deset potomků, obě linie, Šetova i Kainova, uvádějí osm potomků. Z tohoto důvodu mají být chápány jako dvě období po čtyřech. Šet i Kain jsou smluvními symboly a Kain představuje ty, kdo v Izajáši dvacet osm a dvacet devět uzavírají smlouvu se smrtí, jež má být zrušena při přehánějící se metle. To jsou ti, kdo stavějí své domy na písku. Ti však, kdo stavějí na Skále, uzavírají smlouvu života, jak je to představeno v prvním listu Petrově, kapitole druhé, jako ti, kteří okusili, že Pán je dobrý, a jsou „vyvoleným pokolením“. „Mnozí“ stavějí na písku, ale „nemnozí“ jsou vyvoleni.

Kainův rodokmen je vzpurným akordem v symfonii jmen, neboť tato jména představují lidskou slávu, která je marná a po zásahu nebes vede k bezcílnému bloudění. Kainova linie, nedbajíc varování, vyznává falešné božství, zahalené do mstivé lidské moci, znázorněné uměním lidstva, jež kují železnou kulturu; krásnou, avšak násilnou a zbavenou naděje. Toto poslední tvrzení je přehledem poselství obsaženého v osmi Kainových pokoleních, odvozeného ze jmen.

Šetova linie odpovídá Kainově linii milostí. V lidské křehkosti, která byla lidstvu určena, bude těm, kdo vzývají Boha, jejich zármutek proměněn v chválu, až nebe sestoupí. Věrnou chůzí po stezce, která během doby zkoušky stoupá ke slávě, až k zvolání „naděje“, přichází odpočinutí skrze vody vysvobození. Toto poslední tvrzení je přehledem poselství osmi generací Šéta, které je odvozeno ze jmen.

Důvod rozdělení osmi generací do dvou skupin po čtyřech generacích je stanoven v prvním kroku smlouvy, když je proroctví o otroctví v Egyptě určeno jako 400 let a zároveň také to, že oněch 400 let skončí ve čtvrté generaci. Když je Pavlovo svědectví začleněno do alfa proroctví smlouvy, vytváří dvě období po 215 letech, z nichž každé sestávalo ze čtyř generací. Osm generací v průběhu 430 let představuje dvě období po 215 letech. První období je znázorněno dobrým faraonem, který znal Josefa. O 215 let později povstal nový faraon, který Josefa neznal. Tehdy začala další skupina čtyř generací.

Osm generací rozdělených rovnoměrně do dvou období, zřetelně vyznačených jako samostatné období čtyř generací, potvrzuje použití osmi generací Kaina a Šeta stejným způsobem. Když se toto použití provede, je Šetových osm generací uspořádáno v souladu s Kainovými osmi generacemi. Kain představuje mnohé, kteří přijímají znamení šelmy, a Šet představuje nemnohé, kteří přijímají pečeť Boží. Kain je znamením lidstva a Šet je znamením lidstva spojeného s Božstvím v kontextu Noemovy smlouvy, zatímco linie Josefa a Mojžíše je v kontextu Abramovy smlouvy.

Poté je v jedenácté kapitole rodokmen vyvoleného lidu představován deseti jmény od Šéma až k Abramovi. Jedenáctá kapitola je příběhem o babylónské věži, ale také rodokmenem vyvoleného lidu, jak je ztělesněn v Abrahamovi. Jedenáctá kapitola uvádí vyvolený lid, který měl vstoupit do trojí smlouvy s Bohem. Třetím a posledním krokem byla oběť Izáka ve dvacáté druhé kapitole. Kapitola „jedenáct“ je počátkem alfa a kapitola „dvacet dva“ je koncem omega. Víra potřebná k tomu, aby člověk slyšel Boží hlas ve významu jmen, se nijak neliší od víry potřebné k tomu, aby

slyšel Jeho hlas v číslování Jeho Slova. Jedním z uplatnění rodokmenu, jímž se teologové nezabývají, je rodokmen Izmaele, symbolu islámu.

A toto jsou jména synů Izmaelových, podle jejich jmen a podle jejich rodů: prvorozený Izmaelův Nebajot; a Kedar, Adbeel a Mibsam, a Mišma a Dúma a Massa, Hadar a Tema, Jetur, Náfiš a Kedma. To jsou synové Izmaelovi a to jsou jejich jména podle jejich měst a podle jejich hradišť; dvanáct knížat podle jejich národů. Genesis 25:13–16.

Když se významy těchto dvanácti jmen spojí do jednoho výroku, zní takto: „Prorocky jsou Izmaelovi potomci plodným tmavopletým lidem, proslulým jako bojovníci, avšak historicky i prorocky zarmouceným 11. srpna 1840 a poté 11. září 2001. V biblických dějinách jsou nazýváni syny východu. Pocházejí z Arábie, kde rostou vonné koření užívané v bohoslužbách hebrejské svatyně. Slovo „assassins“ je odvozeno z islámských dějin a představuje smrt, která je přinášena v tichosti. V době křížových výprav islám uzavřel, obklíčil a oblehl katolickou Evropu, avšak jejich následné zadržení označilo příchod občerstvení let 1840 až 1844 a také období od 11. září až po krizi nedělního zákona. Významy dvanácti jmen Izmaelových synů jsou v předchozím výroku všechny vyjádřeny tučným písmem.“

Dvanáct jmen linie Izmaelovy představuje třináct, zahrneme-li do seznamu i Izmaele. Třináct je symbolické číslo „vzpoury“, což učinila Hagar a co vedlo k tomu, že Abraham dopustil, aby Hagar a Izmael byli vyhnáni. Pavel používá tuto událost k popsání zavržení starověkého Izraele jako Božího smluvního lidu, zároveň s tím, jak Bůh ustanovoval smlouvu se svou křesťanskou nevěstou.

Neboť je psáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně, druhého ze svobodné. Avšak ten, který byl z otrokyně, narodil se podle těla; kdežto ten ze svobodné skrze zaslíbení. Tyto věci mají alegorický význam, neboť představují dvě smlouvy; jedna z hory Sinaj rodí k otroctví, a to je Hagar. Neboť tato Hagar je hora Sinaj v Arábii a odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť je v otroctví se svými dětmi. Ale Jeruzalém, který je nahoře, je svobodný, a ten je matkou nás všech. Neboť je psáno: „Raduj se, neplodná, která nerodíš; propukni v jásot a volej, ty, která neznáš porodní bolesti; neboť opuštěná má mnohem více dětí než ta, která má muže.“ My však, bratři, jsme jako Izák dětmi zaslíbení. Ale jako tehdy ten, který se narodil podle těla, pronásledoval toho, který se narodil podle Ducha, tak je tomu i nyní. Avšak co praví Písmo? „Vyžeň otrokyni i jejího syna, neboť syn otrokyně nebude dědicem spolu se synem svobodné.“ A tak, bratři, nejsme dětmi otrokyně, nýbrž svobodné. Galatským 4,22–31.

Izmael je symbolem islámu a Hagar, Izmaelova matka, je symbolem církve smlouvy smrti. Izák je symbolem křesťanství a Sára je symbolem církve smlouvy života. Z tohoto důvodu měl Izmael dvanáct synů, neboť dvanáct je symbolem Božího lidu smlouvy a islám je padělkem Božího lidu smlouvy.

V evangeliích jsou uvedeny dva rodokmeny Krista: jeden u Matouše a druhý u Lukáše.

Jákob pak zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, jenž slove Kristus. Všech pokolení tedy od Abrahama až k Davidovi jest čtrnáct pokolení; a od Davida až do zajetí babylónského čtrnáct pokolení; a od zajetí babylónského až ke Kristu čtrnáct pokolení.

Narození pak Ježíše Krista stalo se takto: Když matka jeho Maria byla zasnoubena Josefovi, dříve než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha Svatého. Matouš 1:16–18.

Matoušův rodokmen uvádí tři stejné úseky po čtrnácti, které dohromady tvoří jedno období čtyřiceti dvou. Kristus je omega dějin smlouvy ve vztahu k Mojžíšovi jako alfa dějin smlouvy. Mojžíš prorokuje, že Kristus bude „jemu podobný“. Mojžíš měl ve svém sto dvacetiletém životě tři období po čtyřiceti letech. Každé čtyřicetileté období Mojžíšova života, je-li kladeno řádek na řádek, končí v Kádeši, symbolu roku 1863 a nedělního zákona. Kristova tři období končí u Davida, babylónského zajetí a u Krista, který na kříži potvrzuje smlouvu svou krví. David představuje vyvýšení vítězné církve při nedělním zákoně a druhá linie označuje pošetilé panny, které jsou při nedělním zákoně odváděny do Babylóna. Třetí období končí u kříže, který opět předobrazuje nedělní zákon, kdy Kristus potvrzuje Abrahamovu smlouvu se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci a Noemovu smlouvu s velkým zástupem.

Je úžasné, co lze pochopit, když jsou tyto dvě linie položeny přes sebe. Mojžíšových sto dvacet let se spojuje s Noemovými 120 lety a Kristových dvačtyřicet pokolení se spojuje s vládou antikrista po dvačtyřicet symbolických měsíců při nedělním zákoně.

I řekl Hospodin: Můj Duch nebude se člověkem navěky zápasit, neboť i on jest tělo; avšak dnů jeho bude sto dvacet let. Genesis 6,3.

Spolu s rodokmenem u Matouše, který zdůrazňuje Abrahamovu smlouvu, sahá rodokmen Kristův, jak jej podává Lukáš, až ke stvoření, a tím zdůrazňuje smlouvu života, kterou Adam porušil v Edenu. Lukášův rodokmen začíná Ježíšem a postupuje zpětně celým Jeho rodem až k Adamovi, který je označen za syna Božího. Řada končí dokonalým druhým Adamem a začíná dokonalým prvním Adamem. Od prvního Adama až k druhému Adamovi je uvedeno 77 pokolení.

Rodokmeny Písma představují linie pravdy. Právě jsme určili několik takových, které daleko převyšují počet svědků nezbytných k potvrzení pravdy. Rodové linie obsahují hlas historických naplnění i budoucích předpovědí a obsahují také hlas Palmoniho, Podivuhodného Počtáře tajemství, neboť číselné hádanky, které byly do těchto linií vloženy, poskytují druhý hlas. Tyto dva hlasy jsou slyšeny spolu s dalším, třetím hlasem, hlasem Podivuhodného Jazykovědce, který stvořil a řídí všechno, včetně jmen lidí, míst a věcí.

Když se Jan obrátil, aby uviděl hlas za sebou, byl jako hlas mnohých vod, a když měl Daniel totéž vidění, jeho hlas byl hlasem zástupu. Povrchové poselství Písem, stejně jako jména nacházející se v poselství, a také číslování v rámci poselství jsou tři hlasy v jednom oddílu. Když vezmete řádek s těmi třemi hlasy a položíte jej na vrchol rovnoběžného řádku, tři hlasy se stanou mnoha hlasy.

A od trůnu vyšel hlas, který pravil: Chvalte našeho Boha, všichni jeho služebníci, i vy, kteří se ho bojíte, malí i velcí. A slyšel jsem cosi jako hlas velikého zástupu a jako hlas mnohých vod a jako hlas mocných hromů, volajících: Haleluja! Neboť Pán Bůh všemohoucí kraluje. Zjevení 19,5.6.

Některé z nejvýznamnějších rodokmenů se nacházejí u izraelských králů. Prvních sedm králů Izraele, severního království, končí Achabem, Jezábel a Eliášem, a tak představují nedělní zákon.

Linie posledních sedmi králů severních kmenů začíná u nedělního zákona a končí uzavřením lidské doby milosti, když v Danieli 12 povstane Michael. Prvních sedm judských králů znázorňuje dějiny od nedělního zákona až do chvíle, kdy Michael povstane, a posledních sedm králů určuje dějiny, které vedou k nedělnímu zákonu. Dvě genealogické linie, obě mající historii alfa a historii omega. Historie alfa je období od 11. září až k nedělnímu zákonu a období omega je od nedělního zákona až do uzavření doby milosti. Prvních sedm králů Izraele je v souladu s posledními sedmi judskými králi; a posledních sedm králů Izraele je v souladu s prvními sedmi judskými králi.

Budeme pokračovat v příštím článku.

„Bud’te pevní až do konce“

„[Zjevení 1,1.2, citováno.] Celá Bible je zjevením; neboť veškeré zjevení lidem přichází skrze Krista a vše se soustřeďuje v něm. Bůh k nám promluvil skrze svého Syna, jemuž náležíme stvořením i vykoupením. Kristus přišel k Janovi, vypovězenému na ostrov Patmos, aby mu dal pravdu pro tyto poslední dny, aby mu ukázal to, co se má brzy stát. Ježíš Kristus je velikým správcem božského zjevení. Skrze něho máme poznání toho, co máme očekávat v závěrečných výjevech dějin této země. Bůh dal toto zjevení Kristu a Kristus je sdělil Janovi.“

„Jan, milovaný učedník, byl tím, kdo byl vyvolen k přijetí tohoto zjevení. Byl posledním přeživším z prvních vyvolených učedníků. V rámci novozákonní správy byl poctěn tak, jako byl poctěn prorok Daniel v rámci starozákonní správy.

„Pokyn, jenž měl být sdělen Janovi, byl tak důležitý, že Kristus přišel z nebe, aby jej dal svému služebníku, a uložil mu, aby jej poslal církvím. Tento pokyn má být předmětem našeho pečlivého a modlitebního studia; neboť žijeme v době, kdy lidé, kteří nejsou pod vyučováním Ducha svatého, budou zavádět falešné teorie. Tito lidé stáli na vysokých místech a mají ctižádostivé záměry, které chtějí uskutečnit. Usilují o to, aby vyvýšili sami sebe a aby převrátili celý řád věcí. Bůh nám dal zvláštní poučení, aby nás před takovými chránil. Přikázal Janovi, aby zapsal do knihy to, co se má odehrát v závěrečných výjevech dějin této země.“

„Po uplynutí času svěřil Bůh svým věrným následovníkům vzácné zásady přítomné pravdy. Tyto zásady nebyly dány těm, kdo neměli žádný podíl na hlásání poselství prvního a druhého anděla. Byly dány pracovníkům, kteří měli podíl na díle od samého počátku.

„Ti, kteří prošli těmito zkušenostmi, mají být ve svých zásadách, jež z nás učinily adventisty sedmého dne, pevní jako skála. Mají být Božími spolupracovníky, upevňovat svědectví a zapečet’ovat zákon mezi Jeho učedníky. Ti, kdo se podíleli na založení našeho díla na základě biblické pravdy, ti, kdo znají mezníky, jež ukázaly správnou cestu, mají být považováni za pracovníky nejvyšší ceny. Mohou mluvit z osobní zkušenosti o pravdách, které jim byly svěřeny. Tito muži nesmějí dopustit, aby jejich víra byla změněna v nevěru; nesmějí dopustit, aby jim byl z rukou vyrván prapor třetího anděla. Mají pevně zachovat počátek své důvěry až do konce.

„Pán prohlásil, že dějiny minulosti mají být znovu připomenuty, když vstupujeme do závěrečného díla. Každá pravda, kterou dal pro tyto poslední dny, má být hlášána světu. Každý pilíř, který ustanovil, má být upevněn. Nyní nemůžeme odstoupit od základu, který Bůh

položil. Nyní nemůžeme vstoupit do žádné nové organizace; neboť to by znamenalo odpadnutí od pravdy.

„Dílo zdravotní misie potřebuje být očištěno a zbaveno všeho, co by oslabovalo víru věřících v dosavadní zkušenost Božího lidu. Eden, krásný Eden, byl znehodnocen vnesením hříchu. Nyní je zapotřebí znovu připomínat zkušenosti mužů, kteří se podíleli na založení našeho díla v jeho počátcích.

„Čas od času čteme úmrtní oznámení o velikých mužích tohoto světa. Jejich čas přišel náhle, jako v okamžiku. Mnozí, o nichž se soudilo, že jsou v dobrém zdraví, umírají po hostině nebo poté, co položili sobecké plány pro své vlastní vyvýšení. Zaznívá slovo: ‚Je připojen ke svým modlám; ponechej ho.‘ To znamená, že ho Pán již déle nechrání před úhonou. Přichází náhlá smrt, a co má cenu dílo jeho života? Jeho život byl nezdarem. Strom padá, protože síla, která jej udržovala, jej ponechává jeho modlářské oběti.

„Muži i ženy jsou pohlčeni hledáním něčeho, co by jim přineslo potěšení. Prodávají své duše nadarmo a Bůh odnímá svou shovívavou trpělivost. Jsou ponecháni své volbě.

„Jsou takoví, kteří, ačkoli vyznávají, že věří přítomné pravdě, znehodnotili svou víru a odmítli chodit ve světle. Kdo nyní odloží své sobecké, světské zásady? Kdo nyní bude usilovat o to, aby si uvědomil cenu duše? Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svou vlastní duši? A co dá člověk výměnou za svou duši? Lačníte a žízníte po chlebu života a po vodě spasení? Uvědomujete si hodnotu duší, za něž Kristus zemřel? Žijí ti, o nichž se předpokládá, že jsou křesťany, v souladu se svým vyznáním víry? Jsou si vědomi ceny duše? Usilují o očištění svých duší poslušností pravdě?“ Manuscript Releases, svazek 20, 150, 151.